

Sygn. akt IV KK 286/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lipca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski (przewodniczący)

SSN Eugeniusz Wildowicz (sprawozdawca)

SSN Rafał Małarski

Protokolant Małgorzata Gierczak

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w sprawie **G. W.**

skazanego z art. 209 § 1a k.k. w zw. z art. 209 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 7 lipca 2021 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść

od wyroku Sądu Rejonowego w W.

z dnia 16 listopada 2020 r., sygn. akt II K (...),

- 1. uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. postępowanie karne w sprawie umarza;**
- 2. kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

G. W. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 16 listopada 2020 r., sygn. akt II K (...), na karę roku pozbawienia wolności za to, że w okresie od dnia 19 lutego do dnia 15 października 2018 r. w miejscowości M. uchylał się od

wykonywania obowiązku alimentacyjnego łożenia na utrzymanie małoletniego K. W., określonego co do wysokości po 600 zł miesięcznie na mocy wyroku Sądu Rejonowego w K., Wydział III Rodzinny i Nieletnich z dnia 29 października 2012 r., sygn. akt III RC (...), w wyniku czego powstała zaległość, której łączna wysokość stanowi równowartość co najmniej trzech świadczeń okresowych, a wynosi co najmniej 1.800 zł, czym naraził małoletniego K. W. na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, a czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat, po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. przestępstwo z art. 209 § 1a k.k. w zw. z art. 209 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Wyrok ten, wobec braku zaskarżenia, uprawomocnił się w dniu 24 listopada 2020 r.

Prokurator Generalny w dniu 9 czerwca 2021 r. wniósł kasację od przedmiotowego wyroku, zaskarżając go w całości na korzyść skazanego oraz stawiając zarzut rażącego i mającego istotny wpływ na treść wyroku naruszenia przepisu prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., poprzez skazanie G. W. wyrokiem z dnia 16 listopada 2020 r., sygn. akt II K (...), za czyn z art. 209 § 1a k.k. w zw. z art. 209 § 1 k.k., popełniony w okresie od 19 lutego 2018 r. do 15 października 2018 r., pomimo że postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby, zawierającego się w granicach czasowych przestępstwa z art. 209 § 1a k.k. w zw. z art. 209 § 1 k.k., a popełnionego w okresie od 10 grudnia 2017 r. do 31 grudnia 2018 r., zostało już wcześniej zakończone wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 30 grudnia 2019 r., sygn. akt II K (...), co stanowi bezwzględną przyczynę uchylenia orzeczenia określoną w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k.

Podnosząc powyższe, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania karnego na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna, stąd jej rozpoznanie i uwzględnienie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Z akt sprawy wynika, że G. W. został dwukrotnie skazany za ten sam czyn, polegający na uchyłaniu się od obowiązku alimentacyjnego łożenia na utrzymanie

tej samej osoby w okresie od 19 lutego do 15 października 2018 r., co stoi w sprzeczności z zasadą procesową *ne bis in idem*.

Wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w W. z dnia 30 grudnia 2019 r., sygn. akt II K (...), skazano go na karę 10 miesięcy ograniczenia wolności za uchylanie się od obowiązku alimentacyjnego w okresie od 10 grudnia 2017 r. do 31 grudnia 2018 r., obejmującego czas od 19 lutego do 15 października 2018 r. Następnie ten sam Sąd Rejonowy skazał G. W. za to, że w okresie od dnia 19 lutego do dnia 15 października 2018 r. uchylał się od wykonywania obowiązku alimentacyjnego łożenia na utrzymanie tej samej osoby uprawnionej. Nie ma wątpliwości, iż w obydwu sprawach G. W. skazany został za to samo przestępstwo, skoro czyn, za który odpowiadał w sprawie późniejszej zawierał się w granicach czasowych przestępstwa, stanowiącego postawę skazania w pierwszej ze spraw, osądzonych przez Sąd Rejonowy w W..

Z tego względu chronologicznie drugi ze skazujących G. W. wyroków – wydany przez Sąd Rejonowy w W. w dniu 16 listopada 2020 r., w sprawie o sygn. akt II K (...) - dotknięty jest wadą rangi bezwzględnej przesłanki odwoławczej, określonej w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. Ten sam historycznie czyn, który przypisano skazanemu zaskarżonym wyrokiem, wchodził bowiem w skład czynu, stanowiącego podstawę skazania go wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w W. wydanym niemal rok wcześniej, tj. w dniu 30 grudnia 2019 r., w sprawie o sygn. akt II K (...)

W tej sytuacji konieczne było uchylenie zaskarżonego wyroku oraz umorzenie na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. zakończonych nim postępowania karnego o czyn wyczerpujący dyspozycję art. 209 § 1a k.k. w zw. z art. 209 § 1 k.k., popełniony przez G. W. w okresie od 19 lutego do 15 października 2018 r.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.